

זמני השבת
אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 16:50
מוצאי שבת: 17:59
רכיניו תם: 18:30

מופץ ב-7500 עותקים בכל הארץ
פרשת "משפטים" - גיליון מס' 194

זמני השבת
אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 16:55
מוצאי שבת: 17:58
רכיניו תם: 18:23

שנה ז' - עלון דו שבועי | העלון טעון גניזה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

"וְאִם שָׁלוֹחַ לְנֶזֶחַ הוּא" (כא, כט).

חקירה מעניינת, לחידוד התלמידים, השמייע הגאון רבי שמואל אהרון יודלביץ', בעל "מעיל שמואל" (כאשר שימש לפרנסתו כ'בוחר' לתלמידי "עץ חיים" בירושלים): איך יתכן ששור יגח - ויתחייב לשלם שלושת רבעי נזק? התלמידים השתאו: שלושה רבעים? לא יתכן! ממה נפשך: אם שור תם הוא - יתחייב חצי נזק בלבד, ואם מועד הוא - חייב הוא בנזק שלם! אימצו את מוחם, ניסו תשובות מתשובות שונות, אך סוף דבר נמנו וגמרנו: אין כזו מציאות, אין אפשרות ששור ישלם שלושת רבעי נזק.

אך רבי שמואל אהרון התעקש: יש ויש!

הכיצד? ובכן, שור שהיה מועד לקרן אחת, קרן ימין למשל, שנגח בה שלוש פעמים - נעשה מועד לקרן ימין, ועדיין תם הוא בכל הנוגע לקרן שמאל (כמבאר בסוף פרק 'שור שנגח ד' וה'). מעתה, אם שור זה יגח בשני הקרניים יחדיו, מה דינו? הרי הוא כשור תם ומועד שנגחו יחדיו, ויש לו לשלם שלושת רבעי נזק...

התשובה עוררה סערה, הכל התנצחו וחילקו חילוקים, ועד לרבה של ירושלים, מרן הגאון רבי צבי פסח פראנק הגיעה, והוא פסק: **רבי שמואל אהרון צודק...** (מעילו של שמואל)

"אם המוצא תמציא בידו הגנבה... חיים שנים ישלם" (כב, א).

עלינו לתת את הדעת לשוני מעניין: בעוד הפסוק שלפנינו נקט לשון **שנים ישלם**, הרי בשני הפסוקים סמוכים נכתב לשון **ישלם שניים**: בפסוק ו' - "כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמור וגונב מבית האיש אם ימצא הגנב **ישלם שנים**", וכן בפסוק ח' - "על כל אבידה אשר יאמר כי הוא זה... אשר ירשיעון אלוקים **ישלם שנים** לרעהו" - מה פשר השינוי?

אלא - ביאר הגאון רבי **יהושע העליר, בעל "חוסן יהושע" בספרו "אוהל יהושע"**: כלל נקוט בדינו, שצריך בעל הלשון להקדים את המילה שהיא עיקר כוונתו, ולאחר את הטפל אליו, ולפי זה יש חילוק בין מי שמקדים את המספר לשם העצם - שאז העיקר הוא המספר, לבין המקדים את שם העצם למספר - שמהו נראה כי שם העצם הוא העיקר, ואילו המספר אינו אלא טפל לעצם.

לאורו של כלל זה, יבואר להפליא: הפסוק שלפנינו מדבר אודות הגנב עצמו, שבאיסורא אתא לידיה, ואם כן פשוט וברור שעליו לשלם, והחידוש שבפסוק הוא רק בכפל התשלומים שהטילה עליו התורה, ולכן הקדים הפסוק את המילה 'שנים', שהיא עיקר כוונתו, וכתב "שנים ישלם".

הפרשה השניה, לעומת זאת, עוסקת בטוען טענת גנב, שהוא שומר חינום ובהתירא אתא לידיה, והיה מקום לומר שאין לו לשלם, ועל כן אמר הכתוב שמכל מקום ישלם, ולכן הקדים את המילה 'ישלם' - כי היא עיקר החידוש, ואחר כך ביאר כמה ישלם, ואמר: שנים... (ועיין באב קמא טז).

"כִּי תִצֵּא אִשׁ... (כב, ה).

יום חורפי אחד, ישב מרן הראשון לציון הגאון רבי **עובדיה יוסף שליט"א** אהרנרלו ועסק בתורה, תנור הנפט היה דולק ומפיץ מעט חום. תוך כדי לימודו נזקק מרן לספר מסויים, ובהיותו שקוע בסוגיא שלפניו קם מרן אל הספריה לטול את הספר שזקק לו, אך בדרכו, לא הבחין בתנור שנקרה לפניו, ומבלי משים נתקל מרן בתנור והפכו הציידה...

תוך שניות ספורות החלה האש להשתולל, לשונות של אש נשלחו לכל עבר כתוצאה מהנפט שנושף לארץ, קשה היה למרן לברות, שהרי הספרים שבחדר כה יקרים לליבו, ואיך יניח אותם כך טרף לאש המשתוללת, ניסה מרן לכבות את

האש ברגליו, אך ללא הועיל...

עדינה, בתו הבכורה של מרן, שהיתה אז בגיל שמונה, הבחינה באש המשתוללת ומיד רצה החוצה ובכוחות לא לה גררה דלי מים אל תוך החדר, בבת אחת הפכה את הדלי ושטף מים פרץ החוצה אל עבר האש המשתוללת, המים זרמו בעוצמה רבה והכריעו את לשונות האש עד שדעכו לגמרי, נס קרה, הבית ניצל משריפה! "אבא, ברוך ה' הצלנו את הספרים", שמחה עדינה. "הצלנו את הספרים!?" - תהה מרן בחיך - "לא! בתי היקרה, הספרים הם שהצילו אותנו..." (מאור ישראל)

"אם פסך תלוי את עמי את העני עמך..." (כב, כד).

מעשה בשני קמצנים שנועדו יחדיו. אמר האחד לחברו: "אומללים אנו, אין לנו לא עולם הזה ולא עולם הבא, עולם הזה אין לנו, כי איננו מפרגנים לעצמנו דבר. לבושים קרעים ואוכלים פסולת. חיים בזבל, ואוגרים רכוש בלא להנות ממנו. ועולם הבא אין לנו, כי ידיו קפוצה לצדקה ולכל דבר שבקדושה!" ענהו חברו: "הן לא תכחיש, שעונג החסכון גדול ורב הוא מכל עונג אחר בעולם! **אמת, מה שנכון נכון.**"

"ובענין העולם הבא, מצאתי עצה, איני מושיט יד לאיש, לשום דבר בעולם. לא ללחיצת יד, ולא להושטת דבר. נדר נדרתי, ואני שומר עליו בהקפדה. אי אפשר לבוא אלי בטענות. לא רק לצדקה ידי קפוצה!" פקפק חברו: "איני בטוח שיתחשבו בכך בעולם העליון. בוא ותתן תקיעת כף, שכאשר תגיע לשם תחזור ותספר לי, בהקיץ או בחלום, מה נעשה בדיןך". ענהו: "תקיעת כף לא אתן, שהרי נאמן אני לנדר. אבל מבטיחך אני".

השנים עברו, והלה התבקש לבית עולמו. כעבור זמן נגלה לחברו בחלום, ופניו שחורות כשולי קדרה.

החבר הבין הכל: "ובכן, לא התחשבו בנדר".

"דוקא התחשבו", ענה. "אבל שאלו: לפני כמה שנים רחצת בנהר ונגררת למערבולת מים. אחד חרף נפשו להצילך. הושטת אליו את ירך ומשה אותך, ואיך זה הושטת יד?"

התקוממתי: "מה השאלה, הרי בכך הציל את חייו על דעת כך לא נדרתי!" אמרו: "הוצדקה, הרי נאמר בה: וצדקה תציל ממות (משלי י, ב, יא, ד). גם היא מצילה חיים, מדוע לגביה נדרתי?! הלא "יותר משבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית". גם הצדקה לטובתך, מדוע עבורה לא הושטת יד!" **עצתי לה, נדור כמוני - אך אל תלך אל הנהר...** (והגדת)

"וְעַבְדְּתֶם אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם וְיָבֵרְךָ אֶת לְחֻמְךָ וְאֶת מִימֶיךָ" (כג, כה).

הרב "ציצים ופרחים" זצ"ל, בן רבינו ה"בן איש חי" זצ"ל, הביא את דברי הגמרא, שהחסידים הראשונים היו שוהים שעה לפני תפילתם כדי לכוון את לבם. מתפללים שעה, ושוהים שעה לאחר התפילה בדבקות ובקדושה. כך בשלוש תפילות ליום. שואלת הגמרא: וכי מאחר שהיו עומדים תשע שעות ליום בתפילה, תורתם אימתי נעשית, ומלאכתם אימתי נעשית? אלא, מתוך שחסידים הם, תורתם משתמרת ומלאכתם מתברכת.

וזהו שנאמר כאן: **"ועבדתם את ה' אלקיכם"**, אם תעבדוהו כראוי בעבודה שבלב, זו תפילה, **"וברך את לחמך ואת מימך"**, מלאכתך תתברך מאליה. ואמרו, שכל מקום שנאמר בו "את" - בא לרבות. כי גם התורה נמשלה ללחם, "לכו לחמו בלחמך", ולמים, "היו כל צמא לכו למים". ובא לרבות כי גם תורתם תשתמר ותתברך! (מעין השבוע)

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

המכון לסת"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
פנל: 054-8484945 רפאל ש.

AP
HAIR DESIGNER
מעבב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

ר"ר שנה
התקליטן רפאל חכמון
פנל: 052-2567240

שרוליק קרויזר
המרת מט"ח וצ'קים
סניף ר' יהודה הנשיא 33
סניף נחלת יצחק
נייד 050-6379544

הפרשת תרומ' לפי דעת הש"ע
כולם
חצטורם
לבית המעשר
מה איתך?*
*ספר יקר ערך מנתה
למצטרפים החדשים
08-9214829
תצטרף - תהדר
ב"ת המעשר

מקצוענות ואיכות ללא תחרות!!!
אצילינו אמינות מעל לכל!!!
משרד: 03-9747444
אתר: WWW.HDBKBL.COM

הדקל
עבודות גמר ושיפוצים

בדיקת עיניים מקצועית
ע"י אופטומטריסט
עם מכשור חדיש ומתקדם
הסניף המחודש והמורחב באלעד:
רח' רשב"י 21 (מול נחלת יצחק)
טל: 054-2634-280

רשת מלונות
280

המכון למצוות
התלמוד
בארץ
08-9214829
תצטרף - תהדר
ב"ת המעשר

שכר גדול שולם מן שמיא לאדם שהקפיד לשמור על רצונו של הקב"ה, ולא זלזל בכך גם בעת לחץ

וכתב לו את כל הסכום הנצרך! העיתונאים החלו לצלם את האירוע ולהנציחו מכל עבר, וההבזקים של המצלמות לא פסקו למשך דקות ארוכות. לבד מהפרסום שהיה לתורם, היה גם קידוש השם גדול באותה שעה.

זה שכרו וזה ישועתו של מי שמקדש את השם, וקובע בליבו באופן מוחלט לא לעבור על רצונו של השם יתברך, גם במחיר של אי-נעימות גדולה. וכי יקשה בעיניו של אדון הכל, מלך מלכי המלכים, הרוצה לשלם לו שכר על כך, לגלגל לידיו 25,000 דולרים?

השאלה היא כיצד היה מותר ליהודי לקחת את הכסף מהגוי, הרי הגמרא (בבא בתרא, דף י"ג) מספרת שרבי אמי סירב לקבל כספים שכאלה בגלל הפסוק (ישעיהו נ"ז, יא) 'ביבש קצירה תשברנה', וכו', וברש"י שם מסביר: 'כשתכלה זכות שבידך, ויבש לחלוחית מעשה צדקה שלהן, אז ישברו'. וכך נפסק בשו"ע (י"ד, סימן רנ"ב).

שאלה שאם מאפשרים לגויים לעשות מצוות, ולהרבות את זכויותיהם, מקיימים בכך את שלטון הגויים בעולם, ומאחרים את שברונם; ואם כן כיצד היה מותר לקחת את הכסף?

בדברי תשובת הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א הביא את הוראת חמיו, מרן פוסק הדור הגר"ש אלישיב זצוק"ל, שאפשר לסמוך בענין זה על דברי ה'חסד לאברהם' הכותב שבמקרה שהגויים תורמים כסף מפני שהם מבקשים מהש"ת 'שיחיה בני', הרי שהם עושים זאת בגדר 'עסק', לדין שהגויים יודעים שהדבר 'משתלם להם', ולכן הם תורמים, ואין בכך משום ריבוי זכויות לגויים.

ואם כן, גם במקרה הנ"ל, כיון שנתנית הצ'ק לוותה בצילומים, והגוי-הנותן קיבל על כך כבוד רב, אפשר לומר שהוא עשה זאת לשם הכבוד, ולא יהיה לו בכך זכויות...

גוי, וכיון שהיה שם צלב-קרוס, החליט לא לנעול אותן בשום אופן שבעולם.

האיש לא גילה לאנשי הבידוק את המניע האמיתי להחלטתו, מחשש לאנטישמיות, אלא אמר שהוא אינו רוצה לקחת את הנעליים, מפני שהן אינן שלו, והדבר נחשב לגזל.

למרות שהחלטה זו - ללכת יחף - הביאה אותו למצב מאוד לא נעים (ובהנחת תשעה-באב נאמר שההולך בין הגויים צריך ללכת בנעלי, כדי שלא יבוז לו), עם כל זה התחזק האיש מאוד, וגמר בליבו שבשום אופן הוא לא יניח על רגליו נעליים עם צלב.

ואכן, האיש עלה למטוס בדרכו לאוסטרליה, כשהוא יחף, אבל לא שיער לאן יתגלגלו הדברים. בעלותו למטוס, הבחינו הנוסעים באדם מוזר המתהלך ללא מנעלים לרגליו, והחלו לחשוך בו שהוא חבר בארגון-מחבלים...

משהודיעו על כך לדיילים, הגיבו אלו ואמרו שאין מה לחשוש כיון שמדובר באדם שהחליט לא לקחת נעליים שאינן שייכות לו, משום גזל. כל הנוסעים במטוס הביעו את התפעלותם ממעשהו של האיש, וישרו האיש.

בין הנוסעים היה גוי אחד שהתפעל ביותר מהגינותו של היהודי, וניגש למקום-מושבו כדי לשמוע את הדברים שוב באוזניו, ולדעת שאכן יש אנשים כאלה בעולם שאינם מוכנים לקחת דברים שאינם שייכים להם... 'אצל גוי זה לא היה קורה' אמר ליהודי.

בשלב מסוים שאל אותו הגוי על מטרת נסיעתו, והיהודי סיפר לו את האמת, שבתו אמורה להינשא ואין לו פרוטה לפרוטתה, ועל כן הוא נאלץ להתגלגל על פתחי נדיבים.

'כמה כסף תכנתת לאסוף לנישואין אלו?' - שאל. '250,000 דולרים', השיב.

הגוי לא המתין רגע. הוא קרא לכמה עיתונאים שהיו בטיסה, ואז הוציא מכיסו את פנקס הצ'קים

המעשה שהובא עוסק ביהודי שהיה אמור להשיא את בתו, ובגלל התחייבויות הכספיות הגדולות שהיו כרוכות בכך, נאלץ לעזוב את ביתו ולנדוד לארצות נכר, ולהתדפק שם על בתי נדיבים.

את פעמיו שם לארה"ב, אבל גם לאחר שהסתובב שם במשך תקופה ארוכה לא הצליח לאסוף סכומי כסף משמעותיים. המצב הכלכלי הקשה, חדר גם אל בתי הגבירים, ונתן אותותיו על איסוף התרומות, המצטמצמות והולכות מפעם לפעם.

בשלב מסוים פגש היהודי שלנו בארה"ב את אחד מעמיתיו שיעץ לו לנסוע לקהילתו של הרב מייזליש באוסטרליה. 'בקהילה זו, אמר לו הידיד, תצליח לאסוף כסף'. היהודי החליט להיענות להצעה, ורכש כרטיס טיסה מארה"ב לאוסטרליה. בשדה התעופה באמריקה יש כידוע הליכי בידוק מחמירים ביותר, וגם לאחר שהפקחים בדקו את כל המזוודות והתיקים, הכיסים והבגדים, הם דורשים מהנוסעים שיחלצו את נעליהם, כדי לבדוק אם הסתירו דבר-מה בתוכם...

ההליך מתבצע בצורה כזו שהנוסע חולץ את נעליו, והולך כברת-דרך קטנה ללא הנעליים, ומיד לאחר שהבדיקה במיתקן המיוחד הסתיימה ללא בעיות, הוא מקבל את הנעליים בחזרה.

היהודי חלץ גם הוא את נעליו כמתבקש, אך בבואו אל המקום בו היו אמורות הנעליים להימסר לו, הופתע מאוד להיווכח שנעליו אינן נמצאות שם. במקביל, הגיעו לידיו נעליים אחרות, וסביר להניח שקרתה שם טעות, ואחד הנוסעים האחרים לקח את הנעליים של היהודי, ובמקומן השאיר את הנעליים שלו...

הוא מביט בנעליים שנוותרו לפליטה, וכבר חשב אפילו לנעול אותן במקום הנעליים שלו, אבל כשהביט בנעליים הזרות הבחין לתדהמתו בצלב-קרוס המוטבע עליהן. הוא הבין שאלו הן נעליו של

הלכה לשבת

האם מותר לטאטא רצפה שנמלים מהלכות עליה?

שהאם רובצת עליהם, שנאמר, שלח תשלח את האם, והדר את הבנים תקח לך. אפילו תימא אע"פ דנפל לחצרו, כל היכא דאיהו לא מצי זכי, חצרו נמי לא זכיא ליה. כלומר, שכיון שאסור לזכות בהן, אין חצירו זוכה לו בהן שלא מדעתו. דמסתמא לא ינחא ליה באיסורא, ואם אדם אחד אינו מכוין להשיר, תמה על עצמן בהתר אינו מכוין להשיר, ונזיר באסור, מכוין להשיר. אלא ודאי לא שגא. וכשאמרו כל הסורק, לא על נזיר לבד אסור, אלא הוא לקיחת הוראה משאר אנשים, על הנזיר. כלומר, כל אדם הסורק, להשיר נימין הוא סורק. אם כן, אף בניזיר אסור, מטעם זה. וה"ה לשבת וכו', וטעם איסור הסריקה בניזיר, משום דהוה פסיק רישיה.

וכתב עוד, אלא שהדבר ברור שאין הולכים במצות התורה, אלא אחר הדברים המורגלים, ולא אחר מה שיקרה על צד הזרות. וכן נקרא הדבר, פסיק רישיה. אע"פ שאם היה הדבר הנעשה בזה המלאכה, בתכונה אחרת, לא היה פסיק רישיה. ולזה אסרו קצת מפרשים כיבוד הבית, אא"כ הוא רצוף ברצפת אבנים. ע"כ.

והיוצא מדבריו דהכא כיון שדרך העולם לטאטא באותה דרך, ולכל העולם אינו מוכרח כלל שבכל פעם שיטאטא יטול נשמה מאחת הנמלים, ממילא לא הוי פסיק רישיה. [אלא שיש לעיין בזה מהמבואר בסוכה לענין מיעוט ענבי הדס, והרי בכל ענב שממעט אינו פסיק רישיה שהוא בגדר תיקון. ודו"ק].

ובשמירת שבת כהלכתה (פיקו כו הערה 30) כתב בשם הגרש"ז אויעבראך זצ"ל, לגבי הליכה על גבי דשא, דאף על פי שהם מרבה ללכת על גבי הדשא ודאי שיתלוש מן הדשא, הרי שאנו דנים בכל פסיעה בפני עצמה, ובזאת אינו פסיק רישיה שיתלוש מן הדשא. ע"כ. וכיו"ב לגבי צידה בפרק כ"ז הערה קג, ככהאי גוונא שיש הרבה זבובים אשר בקל יכול לתופסם, וכהיא דשבת קו: בחגבים שמקלחות ובאות. אולם אם יכוין לצוד דוקא זבוב מסויים, יתכן שלא יוכל לתופסו, דחשיב כמחוסר צידה, איך הדין ככהאי גוונא שאינו מכוין לזבוב מסויים. ע"כ. וגם כאן בשעה שמטאטא את הרצפה שעליה נמלים, הרי אינו מכוין לנמלה מסויימת, ואין בכל פעולה פ"ד שיהרוג נמלה. (ילקוט יוסף שבת, מהד' אלקיים, ח"א, עמ' תרד וע"ש)

כשיש נמלים המהלכים על הכיור, רשאים בשבת לשפוך מים על השיש הסמוך לכיור, והמים ירדו לכיור ויגרמו להורדת הנמלים לפתח הכיור. וכן מותר להניח לידם קוביות קרח שיסמו וישטוף אותם. וכן נמלים המהלכים על הרצפה, מותר לטאטא את הרצפה, שבכל פעולה אין זה ברור שעל ידי כך הנמלים ימותו, וממילא אינו פסיק רישיה, ואינו מתכוין, והוא איסור דרבנן דלא איכפת ליה. אבל לשפוך עליהם ישירות מים אין להקל, אם בודאי ימותו.

ויש לדון בנמלים שנמצאים בכיור אם יכול לשפוך מים על השיש הסמוך לכיור, והמים יזרמו לבדן לכיור ויגרמו בכך להריגתם של הנמלים, והנה שפיכת המים על השיש, נחשבת כגרמא המותרת באיסור דרבנן, שהרי הריגת הנמלים היא בגדר מלאכה שאינה צריכה לגופה, והוה ליה פסיק רישיה בתרי דרבנן. ועיין במג"א (סי' רסה סק"ב) שכתב, דכל גרמא שרינן באיסור דרבנן לכ"ע. וע"ש במחצית השקל. וכן כתב להדיא בביכורי יעקב (זריהן סי' ח' ד"ה והנה אפשר).

את הרצפה שנמלים מהלכים בה, שאין זה ברור שעל ידי כך הנמלים ימותו, ואינו פסיק רישיה, ואינו מתכוין, ואי משום טלטול מוקצה, הא אינו מטלטלו אלא כלאחר יד. אבל לשפוך עליהם ישירות מים לכאורה אין להקל, אם הוא פסיק רישיה שימותו. והראוני בתשובת הריב"ש (סי' שצד ד"ה והטעם האחר) שהביא מאן דסבר לומר, דבנזיר, לפי שאינו יכול לגלח כל ימי נזרו, ושערו מכביד עליו, כשמסתרק כוונתו לתלוש ולהסיר שער בשעת סריקה להקל שערו. אבל אינש דעלמא, דיכול להקל שערו בתער ובמספרים, לא. ושם דחה סברא זו, שהנזיר שעתיד לגלח בסוף נזירותו, מה לו לסלסל בשערו ולהקפיד בנימין המדולדלין. ונזירות המשובחת היא להרחיק סלסול השער, כהאי דשמועון הצדיק דבפ"ק דנדרים (ט:). אבל אדם אחר, רגיל הוא להקפיד בהן, ולהשירן. שהרי אסרו (בשבת קמט). לראות במראה של מתכת בשבת, גזרה שמא ישיר בה נימין המדולדלין. ועוד, דנזיר הואיל ואסור לו להשירן, מסתמא אינו מכוין להשירן, דלא ינחא ליה באיסורא. כדאמרין בפרק שילוח הקן (קמא:). ובפרק השואל בבבא מציעא (קב:). והשתא דאמר רב, אסור לזכות בבצים, כל זמן

<p>לעילוי נשמת מוסא בן יחיא ואהרון בן יחיא אהפל ז"ל, מאיר אהרון ז"ל בן עישה הי"ו, הרב דוד יהונתן ז"ל בן יצחק הי"ו, יעל בת רבקה ע"ה, עדיה ע"ה בת סיון תחי'.</p>	<p>לרפואת נושנה פורן בת טאוס תחי', רפאל מרדכי בונם בן שולמית תחי', סעידה בת סאלם תחי', מיכל בת אסתר תחי'</p>	<p>העלון מוקדש - להצלחת שלום אפל ורפי בן טינו מנגזי הי"ו וכל משפ', אילה בת פורן שושנה וכל משפ', שמעון בן דבורה שירה ושירן תהילה בת שרה אורלי הי"ו, אייל בן גילה הי"ו, פנחס ואיתמר (תומר) בני אביגיל הי"ו, יצחק בן לבנה ולימור בת מרים הי"ו, יונתן בן עופרה ברכה הי"ו, ישי בן אילה הי"ו.</p>
---	---	--

גרפיקה: אהרון 052-7657995 שכתובות: 03-909495